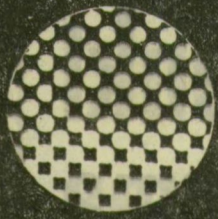

DM

magazin

Lódi
Ferenc

A KÁRTYA JÁR...

Csak nevetem, hogy mindig ugyanaz és ugyanúgy jön lapra lap, hogy veszték: betegség, pénz meg út és pletyka járják körtancukat és elhagy a tavasz.

Harminckét bűnös kártyalapra nézz, ki itt és most egy tökfilkó, barom vagy, alkalmi jósa vendége meg ökre, s hiszel vagy nem, már úgys egyre mész.

Ki mondhat rólad újat, ami még föl nem feszített kőre, fára? Ki megszületik, belesir a Napba és földobálja gyönyörű szívét.

Csak nevetem, hogy harminckét lapon torlódot össze sorsom hordaléka, s oly mozdulatlan, súlyos anyagából Krisztus arcát is kifarahatom.

A kártya jár vagy én járom körül önmön magam? Már egyre megy a játék, mert ugyanúgy jön lapra lap, hogy veszték, s legyintek rá egy torz fiatal mögül.

Petri
Ferenc

FÉLÚTON

éppen sütötték hamuban elfogy az útravaló

állok az út derkán távol az éden közből a sárkány hét feje van

hencidrában hencidrában visszakeresem a csavargásban hej halihó

CITERASZÓ

hajlik utána árva jegenyefa ága hajlik utána hiába

ázik az arcam a napban ázik a jegenyefa ága árad a víz tavaszom árad érte hiába

ág ne suhogj víz ne fodrozódjál búsan kanyargó citeraszóban zsendüljete meg gyógyfüvek

A KISÖRDÖG

Jelen esetben olyan a statisztika, mint a menyasszony: szép. Ami nem olyan mutató rajta, azt eltakarja a koszorú, a fátyol. Mert ki hinné el, hogy a múlt esztendőben csak ezernyi szabálysértés volt Szegeden? Sokkal sokkal több volt — csak ennyit toroltak meg pénzbírsággal! A feljelentések száma is közel kétannyi, csak hát a bizonyító eljárás nehéz és kopik-foszlik a tényállás a hivatalos procedura alagútjaiban. Volt, aki megúsza figyelmeztetéssel, fegyelmeivel, de olyan is akadt, aki nem fizetett, inkább vállalta az elzárást. Summa-summárum: így is jó háromszázezer forintba került együttesen a szabálysértőknek a tavalyi esztendő; ennyit fizettek be bírság címen.

Van ebben a háromszázezer forintban mindenféle szabálysértés: tulajdon elleni, köztisztasági, közegészségügyi, iskolai, közlekedési, honvédelmi, de akad a társadalmilag legveszélyesebbek közül is egy keveske. A vásárlók megkárosításáért 43, árdragitástért 9, élelmiszer-hamisításért 7 személyt büntettek meg. S ha az elején a statisztika áruházjáról beszéltem, hát ebből tetszik ki igazán, hogy gyengéskén őrizük még a szabályokat. Lelken-dezni kellene, hogy már ilyen gyéren fordulnak elő ezek a fajta visszaélések — és lám, inkább szomorkodhatunk, hogy ilyen kevés szabálysértőt csíptek meg!

Most kezd a hatóság figyelme-sebb és éberebb lenni, de a szabálysértési ügyek megítélésének egységes szemlélete is most alakul. Az egyik kerületben törhetlen liberalizmus és egyénieskedés érvényesült, a másikban meg gyakran túlzott szigor. A városi tanács igazgatási osztálya a rendszámlás során érdekes tanulmányokat fedett fel például a III. kerületi tanácsi hivatalnál. Az előadó az ügyeknek közel egyharmadában megszüntette az eljárást. Előfordult, hogy a rum és a cigarettalopást elnézte a feljelentettnek; egy csirke „megfújásáért” sem rótt ki bírságot — viszont 300 forintos büntetést mért ki öt deka kávé eltulajdonításáért. (1970-ben az önkiszolgáló bolti lopások még nem a vétség, hanem a szabálysértés kategóriájába tartoztak.) Az intézkedést itt nem az ügyek természete, hanem az elintézés kényelme dirigálta — ezért a hivatal vezetője új szabálysértési ügyintézőt bízott meg.

Nagyon sok múlt azon, hogy kit hol csíptek szabálysértésen, mert a II. kerületi hivatalban ugyanakkor igen homlokráncoló szigorúsággal találtak a „rendteleneke”. Itt a bírságoló határozatokban még azt is kimondták, hogy „a határozatot pedig közzé kell tenni!” Ha ez be is vált vol-

SZABÁLYOK
ÉS EMBEREK

na, ugyancsak ordító különbség adódik azonos szabálysértések megtorlásában, hiszen a pénzbüntetés legtöbbször kevésbé fájdalmas, mint az úgy nyilvános szelölőtetése.

A mértéket az I. kerületi hivatalnál forgatták legszerencsésebben: megalapozott határozatok és arányos büntetések sorozata bizonyítja ezt. A múlt évi vizsgálódás óta azonban a másik két hivatalban is azonos figyelemmel, komolysággal folyik a szabálysértések kivizsgálása és elbírálása.

Szinte minden esztendőnek vagy talán évszázadnak megvan a maga szabálysértési típusa. Ilyen volt tavaly a baromfipestis elleni oltás elmulasztása a város külső területein. Erre sokan ráfizettek, ám joggal kifogásolták, hogy alig kaptak tájékoztatást az eljárásról; nevezetesen arról, hogy a kötelező baromfioltás veszélymentes és ingyenes. Sok gondot okozott szülők bírságolása gyermekük indokolatlan iskolai mulasztásaiért. De minthogy ez már nemcsak egyszerű eljárás tárgya, újabban a gyámhatóság is közreműködik a kivizsgálásban és az elbírálásban. Még mindig meggyűlik a hatósággal a lakosság egy részének baja az engedély nélküli építkezések miatt. Újabbban — és gyorsan kopogjuk le: végre! — nagyobb a figyelem a köztisztasági szabálysértésekre. A közterületeket szennyezőkkel, az üzletek, raktárak előtti placcok takarítását elhanyagolókkal szemben már szigorúbban járnak el a szabálysértési hatóságok. Tavaly a kirótt pénzbírságoknak mintegy 15 százaléka esett a köztisztasági és közegészségügyi szabálysértések körébe, pedig akkora a rendtelenség még most is a városban, hogy tízezrek panaszoznak minden lehetséges fórumon.

Sok még a kifogás a szabálysértési ügyintézés szemében — amint azt a városi tanács végrehajtó bizottsága elé terjesztett jelentés is tanúsította — de ha a fellebbezések tükrében vizsgáljuk a témát, ismét más az összkép. A sok ügyirat közül csak száznál többet támadtak meg fellebbezéssel, s abból csak harminc esetben volt igazán alapos az eljárás megszüntetésének kérése.

A szabálysértések megtorlása társadalmi érdek, hiszen a községi védelmet jelenti. Ezért ha azt mondjuk: jóval több a valódi szabálysértés, mint a megtorolt, egyúttal a város lakosságának éberségére is apellálunk. Ne túrjuk meg környezetünkben a rovásunkra történő magatartást; segítsük annak felderítését és számonkérését.

SZ. S. I.

Fiatalok az utcán. Róluk készültek ezek a képek, minden különösebb válogatás nélkül, úgy, ahogy az utca élete, mozgása magával hozta a pillanatokat, melyeket megörökített a kamera. Lehet, sőt minden bizonytalansággal ezek a képek, nem keresik a típusokat, de talán éppen ezért érdekesek. Azért, mert egyet-egy felvillantanak az utcák milliárdnyi lehetséges pillanata közül. És talán éppen ezáltal válnak tipikusak. Mert az ember könnyen hajlik arra, hogy ha a tipikus mai fiatalra gondol, valamint extrémét, különlegesen képzeljen el. Lám, a gép objektívabb az embernél. Objektívabb, mert nem alkot valamiféle külön és extrém figurát a mai fiatal sosem volt típusként, hanem bemutatja a gyermekkoszítóló csinos és fiatal mamát, a gondterhelt, fáradt, vagy éppen vidám arcokat. Sőt, a részesegekben a padról májdnem a földre eső fiatalembert is. Milyen tehát a mai tipikus fiatal az utcán? Olyan, mint mi, mint bárki. Fáradt vagy gondterhelt, vidám vagy vitatkozó, gyermekkoszítóló vagy szerelmesen sétáló, vagy netán részeg is. Egyszóval: ember. Fajunk minden erényével és hibájával. Olyan, mint mi, valamennyien.